

Sociolog Pavel Pospěch představuje Česko jako *Neznámou společnost*.

Kde se v nás vzala neustálá touha po autenticitě? Proč mají Češi tolik zahradních bazénů? Proč si ještě pořád vyprávíme vtipy o frontách na banány, když komunismus dávno skončil? Jaký je vztah mezi městem a venkovem a k čemu všemu se dá zneužít? A jak se můžeme v přeinformované době vyrovnat s environmentální krizí nebo pandemií covidu? Ve své nové knize se sociolog Pavel Pospěch nesnaží vyřešit symptomy současných problémů, ale pojmenovat jejich příčiny. Čtenáře tak bere na výlet *Neznámou společností*, kterou má každý z nás neustále před očima.

Pavel Pospěch působí jako sociolog na Masarykově univerzitě, v minulosti byl odborným asistentem na univerzitě ve Vídni a jako hostující výzkumník také na Yaleově univerzitě. Věnuje výzkumu měst, venkova a sociální teorii. Ve Vídni stále žije. A říká, že i častá změna prostředí dokáže u člověka zostřovat vidění, což je nezbytný předpoklad pro pohyb v neznámé společnosti. „Pokaždé když se člověk podiví nad tím, jak věci fungují jinde, nutí ho to podívat se jinými očima na to, jak fungují doma. Možná že na to stačí jenom odjet na dovolenou. Já přejíždím rakousko-českou hranici i několikrát do týdne, takže jsem tomu srovnání vystaven neustále. Třeba si všimnete, že v Rakousku funguje veřejná doprava daleko lépe, a nutí vás to ptát se, co tomu brání u nás. Nebo naopak: když s dětmi sledujete zahraniční televizi, uvědomíte si, na jak vysoké úrovni u nás byla a stále je tvorba pro děti. A zase vás to nutí se ptát: Proč právě Česko je v oblasti dětské produkce taková velmoc?“ ptá se.

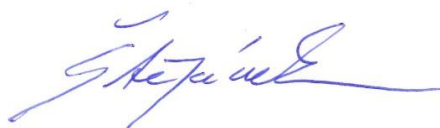
Jeho kniha je průvodcem po krajině, kterou důvěrně známe, zobrazuje ji ale v jiné perspektivě, klade zdánlivě banální otázky a odpovědi na ně často hledá na nečekaných místech. Ohlíží se do historie, aby dokázal přesně pojmenovat i ty nejsoučasnější problémy.

„To, že je Česko velmocí zahradních bazénů, a to, že u nás nezvládáme pandemii covidu-19, spolu souvisí. Obojí vypovídá o našem vztahu k soukromému a veřejnému. Na jedné straně se stahujeme do soukromí – k vlastním bazénům, do vlastních aut, na vlastní chalupy. Na straně druhé si vytváříme podezřívavý a vypočítavý vztah ke všemu veřejnému: angažovanost ve veřejném životě u nás má špatnou pověst, aktivisté jsou darebáci, lidé, kteří vstoupí do politiky, jsou a priori podezřelí a tak podobně. Obecně platná pravidla se snažíme obcházet a přechytračovat – vyhýbáme se placení daní, do auta si montujeme antiradary. Vzniká tím začarovaný kruh: nedůvěřujeme státu, proto se snažíme hledat soukromá řešení. Čím více soukromých řešení, tím méně efektivně na ně stát dohlédne. A čím méně je stát efektivní, tím méně mu důvěřujeme – a tak pořád dokola. Selhání státu v pandemii covidu-19 není nějaká odchylka nebo něco neočekávaného. Je to něco, s čím se dalo počítat. Není náhoda, že v boji s pandemií selhávají ti, kdo vynikají u vlastních soukromých zahradních bazénů,“ vysvětluje sociolog.

V případě, že budete mít o jeho novou knihu zájem, rád Vám ji poskytnu jako recenzní výtisk či recenzní PDF. Samozřejmě se Vám také pokusím zprostředkovat kontakt na autora, pokud byste měli zájem o rozhovor.

Za nakladatelství Host s díky za spolupráci,

Radek Štěpánek
stepanek@hostbrno.cz
+420 723 877 917

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Štěpánek', written in a cursive style.